

IŽENGTI Į KRISTAUS SLĒPINĮ

VII eilinis sekmadienis (C metai)

HOMILIJA

I Sam 26, 2. 7–9. 12–13. 22–23/I Kor 15, 45–49/Lk 6, 27–38

1. Brangūs broliai ir seserys, šiandien Bažnyčia mums pateikia Evangelijos ištrauką, kuris veikiausiai glumina mus visus. Glumina todėl, kad Jėzus prašo mūsų mylėti tai, kas neįmanoma – savo priešus.

Kiekvienas iš mūsų esame patyrę, kad nėra lengva daryti gera tiems, kurie mūsų nekenčia, laiminti ir melstis už tuos, kurie mus niekina. Ne vienas esame patyrę, kad, išgirdus niekinamus ar užgaulius žodžius, neretai eilę metų, o kartais net visą gyvenimą, reikia vaikščioti su neatleidimo žaizda.

O štai Jėzus sako: „Bet jūs mylėkite savo priešus“. Reikia pripažinti, kad sunku suvokti šį įsakymą, taip sunku, kad galbūt geriau stengtis jį ne suprasti tiesiogiai, o pažvelgti į ką Jėzus kreipiasi duodamas tokį įsakymą?

2. Išsakydamas iki tol negirdėtus žodžius, Jėzus kreipiasi toli gražu ne į kiekvieną žmogų. Turtuolių, kuriuos jis anksčiau įspėjo, čia nebėra, Rašto aiškintojų – irgi nėra. Jėzus gręžia savo žvilgsnį į visai kitą žmonių grupę – į savo mokinius:

„Bet *jums*, kurie klausotės, aš sakau: mylėkite savo priešus“.

Kitoje Rašto vietoje Jėzui ėmus kalbėti apie santuokos neišardomumą ir mokiniams atsakius: „Jei tokie vyro ir žmonos reikalai, tai neverta vesti“, Jėzus tarė: „Ne visi išmano tuos žodžius, o tik tie, kuriems duota išmanyti“ (Mt 19, 10–11).

Kas yra tie, kuriems duota išmanyti? Mokiniai. Kodėl jie yra mokiniai? Todėl, kad jiems duota išmanyti. O kas jiems iš tikrųjų duota? Jiems duota *pamažu įžengti į Kristaus visiško savęs dovanojimo slėpinį*. Ir tik šio slėpinio šviesoje jie gali pamažu išmanyti santuokos neišardomumo prasmę ir priešų meilės įsakymą.

3. Todėl, brangūs draugai, jei bent šiek tiek nesuvokėme Kristaus mokinytės esmės, jei nepabandėme eiti tokios mokinytės keliu, t. y. nežengėme į Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo slėpinį, neturime stebėtis, kodėl taip sunku ir itin skausminga mylėti priešus.

Tačiau kaip konkrečiai žengti į šį slėpinį?

Pati Bažnyčia sako, kad įžengti į Kristaus slėpinį – tai *įžengti į Paskutinės vakarienės įvykį*, kurio esmė yra *Kristaus dėkojimo malda*.

Ir tai įvyko tuo metu, kai kančios išvakarėse, paėmęs į savo rankas duoną, jis *dėkojo* Tėvui, laimino, laužė ir davė ją mokiniams, tardamas: „Imkite ir valgykite jos visi, nes tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas“.

Po to, paėmęs taurę vyno, jis vėl *dėkojo*, laimino ir davė mokiniams, tardamas: „Imkite ir gerkite iš jos visi, nes tai yra taurė Naujosios ir Amžinosios Sandoros, mano kraujo, kuris už jus ir visus išliejamas nuodėmėms atleisti. Tai darykite mano atminimui“.

4. Šiais dėkojimo žodžiais ir gestais, dovanodamas mums savo Kūną ir Kraują, Kristus savo ir visų mūsų *mirtį meilės aktu perkeitė į gyvenimo dovaną*,

Jo žodžius ir gestus jis nurodė kartoti *jo atminimui*. Jus kartodami, mes gyvai *atmename Kristaus kančią, mirtį ir prisikėlimą*, kad šie slėpiniai galėtų būti slėpingai sudabartinti. Ir tik dėl to, kad jie yra sudabartinami, mes galime į juos įžengti.

Mes galime pamažu įžengti į tai, ką atliko pats Kristus – *į jo meilės aktą*, kuriuo jis perkeitė mirtį į gyvenimą, į jo kančią, mirtį, prisikėlimą ir žengimą į dangų.

Ir turbūt tik kaskart žengdami į šiuos sudabartintus slėpinius, galime išgirsti Jėzaus žodžius: „Bet *jums*, kurie klausotės, aš sakau: mylėkite savo priešus“.

5. Vienas kardinolas prancūzas, buvęs Liono arkivyskupas Decourtray vienu metu buvo smarkiai tikinčiųjų ir netikinčiųjų kritikuojamas. Po kiek laiko, duodamas interviu, jis pasakė: „Nemylimas aš turėjau išmokti mylėti“.

Tai ir yra įžengti į Kristaus kančią, mirtį, prisikėlimą ir žengimą į dangų.

Lukas Skroblas OSB